

ΓΟΥΣΤΑΒΟΥ ΓΚΕΪΓΕΡΣΤΑΜ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΑΔΕΡΦΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ : ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

14.—

Κάποτε όμως πιστεύω πώς και να είναι τώρα όπως το λείει, ωστόσο όλα αυτά θάλλάξουνε γλήγορα σε κάτι μεγαλύτερο, κάτι που το αιστάνεται με ξάφνισμα και φόβο κ' ή τσια, όμως δε θέλει να το πιστέψω.

Τι θά γίνω δε γνωρίζω. Μά γνωρίζω πώς τώρα δεν είμαι απελπισμένος, όπως πρωτίτερα. Γιατί τώρα ζω κάτω από τη Μοίρα, που—δ,τι και να γίνω—καθώς το βλέπω τώρα δε θά φέρη τίποτε άσχημο στη ζωή της και στη δική μου. Αυτό είχα φοβηθεί.

19 του Φλεβάρη

Δεν μπορώ να υποφέρω πιά. Βλέπω μαύρα, μαύρα και μόνο μαύρα γύρω μου, τόσο που φρενιάζω όταν αντικρύζω σε κανέναν καθρέφτη μοιχόν τον έαυτό μου. Και το καλύτερο είναι πώς; ή γυναίκα μου αρχίζει να αιστάνεται κάτι από όλα αυτά.

26 του Μάρτη

Περιμένω μόνο πώς να περάση ο χειμώνας και να φύγουμε από δω. Μ' έχει κυριέψει μια άπαθεια παράξενης λογής και κάποτε έχω το φόβο πώς ο χειμώνας αυτός μ' έχει κατασυντρίψει. "Ό,τι θά φέρη το καλοκαίρι ίσως να μὴν είναι κι αυτό κάτι, όπου μπορεί κανένας να βασίση ελπίδες. "Ηρθαμε μέσα στη Στοκχόλμη με την ελπίδα πώς ή κατάσταση μας θά καλητέρευε, έστω ίσως και σιγά σιγά. Τα πράματα όμως δείξανε πώς θά εΐτανε καλύτερο να μέναμε στην έξοχή, στη μοναξιά, που φαίνεται πώς είναι το προτιμότερο για μᾶς. Έδω είναι έρημικότερα παρότι εκεί.

31 του Μᾶη

Σήμερα μια μέρα παντρευτήκαμε. «Τὸν ὥραϊο μίγα Μᾶη.» Δὲν μπορῶ νὰ κρατηθῶ νὰ μὴ σημειῶσω κάτι, ἔσο κι ἂν τὸ βρῶσκω κι ὁ ἴδιος πὼς εἶναι παιδικό.

Εἶναι δηλαδὴ σήμερα δεκατέσσερα χρόνια πὸ εἶμαστε παντρεμένοι κι ὁ χρόνος πὸ πέρασε εἶταν ὁ δυσκολώτερος. Ὁ χρόνος πὸ πέρασε εἶταν ὁ δέκατος τρίτος—ὁ κατεξοχὴ δίσεκτος χρόνος. Εἶναι σὰ νὰ πιστεύω πὼς κάποιος ἢ κάτι ἀποδῶ και σήμερα θέλει νὰ ισαῖξη τὸ δρόμο μας, ἢ σὰ νὰ αἰστανόμηναι πὼς κάτι μέσα μου κοντεύει νὰ γιατρευτῆ. Κι ἔλα αὐτὰ γιατί μοῦ ἤρθε στὸ νοῦ ἕνας ἀριθμὸς, πὸ σὲ ὀμαλὲς περιστασεὶς θά περνοῦσε ἀπαρτήρητος.

25 του Θεριστή

Οἱ μέρες περνοῦν ἐνῶ γυρίζω και συλλογίζομαι πὼς ἔπρεπε νὰρχίσω νὰ ἐργάζομαι. Μὰ αἱ πεταλούδες τῆς ποίησης πετοῦνε μόνο ἀνήσυχες γύρω σὲ κάτι, πὸ εἶναι καμένο κ' ἔρημο. Κάποτε ἔχω τὴν ἐντύπωση πὼς μποροῦσα νὰ κολουθῆσω τὲ φτερούγισμά τους. Μὰ ἔπειτα ἡ πραγματικότητα μοῦ ξαναθυμίζει ἐκεῖνο πὸ ὑπάρχει κι ἔλα σκοτεινιάζουν.

Νὰ μποροῦσα μόνο νὰ εἶμαι πάντα ἔτσι, ὥστε νὰ μὴ διακρίνῃ τίποτε ἡ γυναίκα μου. Νὰ μποροῦσα νὰ εἶμαι σύμμετρος και φαιδρὸς ἢ τουλάχιστο νὰ φαίνομαι. Μὰ δὲν μπορῶ και γνωρίζω πὼς αὐτὴ δε λυπάται μόνο για τὸν ἑαυτὸ τῆς, μὰ και για τὴ θλίψη πὸ προξενεῖ σὲ μένα. "Ὡ θά εἶναι βέβαια φοβερὸ νὰ εἶναι κανένας στὴν κατάστασή τῆς. Νὰ μὴν μπορῆ νὰ κάμῃ τίποτε και νὰ πέφτῃ συντριμμένη με τὸ παραμικρότερο πὸ τῆς φέρνει ἀνησυχία ἢ θλίψη. Νὰ συλλογίζεται ἀκατάπαυτα τὸ θάνατο, πὸ πιστεύει πὼς θά ἔρθῃ, μὰ δὲν ἔρχεται. Και θά τῆς εἶναι τριπλᾶ φοβερότερο κοντὰ σὲ ἔλα αὐτὰ νὰ θλίβῃ τὸν ἄνθρωπο, πὸ ἀγαπᾶ περισσότερο ἀπ' ἔλα στὸν κοσμο και νὰ μὴν τῆς εἶναι δυνατό νὰ κάμῃ τίποτε για νὰ τοῦ ἀλαφρώσῃ τὸν πόνο.

Κάποτε κάθεται και με κοιτάζει, ἄμα νομίζῃ πὼς δὲν τὸ παρατηρῶ και τότε παίρνει τὸ πρόσωπό τῆς μιὰ τέτοια ἔκφραση ἀπελπισίας, πὸ μοῦ ξεσπάζει τὴν καρδιά.

Χτὲς ἤρθε και κάθηνε κοντὰ μου κι ἀκκούμπησε τὸ χέρι τῆς στὸ δικό μου.

— Πόσο πὸ εὐτυχισμένος θά εἶσουν, ἂν δὲν εἶχες ἐμένα ! εἶπε.

Γνωρίζω πὼς πιστεύει στὴν ἀλήθεια κάθε λόγου πὸ λείει κ' ἡ ἀπάντησή μου ἴσως νὰ κλόνισε για μιὰ στιγμή τὴν πίστη τῆς και νὰ ἔφερε μιὰν ἀναλαμπὴ ἐλπίδας στὰ μάτια τῆς, ὅμως δὲν κατῶρθωσε νὰ τῆς ξαναδώσῃ τὴν πεποιθήση πὼς εἶναι ἀπαραίτητη και πὼς ἔχει τὴν ὑποχρέωση νὰ ζήσῃ.

6

"Ἄμα διαδάζω τὰ φύλλα αὐτὰ και βλέπω πὼς τρέκλιζα ἀναμεταξὺ ἐλπίδας και φόβου δε νοιώθω πὼς μπορεῖ νὰ εἶναι ἀληθινὰ ἔσα διηγούνται αὐτὰ τὰ φύλλα. Κι ὅμως εἶναι. Κι ἔσο κι ἂν εἶναι τὰ σημειώματα αὐτὰ ἄπλερα και κοματιαστὰ, μοῦ διηγούνται ὥστόσο με τέλεια βεβαιότητα πὼς τότε ἐλπίζα περισσότερο παρότι μπορῶ νὰ τὸ ἐννοήσω τώρα πὸ ἐξηγηθήκανε και τελειώσῃν ἔλα.

('Ακολουθεῖ